

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30.05.1962, sp. zn. 2 Cz 27/62, ECLI:CZ:NS:1962:2.CZ.27.1962.1

Číslo: 66/1962

Právní věta: Právní nárok na výplatu prémie náleží při splnění všech podmínek jen zaměstnancům, kteří jsou odměňováni prémie přímo a jen podle ukazatelů, a jejichž prémie je stanovena předem pevnou procentní částkou. Pokud na základě rámcového předpisu stanoví podmínky pro přiznání nároku na prémie a jejich výši ředitel, vzniká zaměstnanci právní nárok na výplatu prémie jen, když ředitel stanoví podmínky pro přiznání prémie. K přiznání prémie z příslušných fondů a obdobných zdrojů je potřebný předchozí souhlas závodního výboru ROH (čl. 6 písm. c] usnesení IV. všeodborového sjezdu, zák. č. 37/1959 Sb.).

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 30.05.1962

Spisová značka: 2 Cz 27/62

Číslo rozhodnutí: 66

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Odbory, Odměna za práci, Smlouvy

Předpisy: 39/1957 Ú. § 1.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 66/1962 sb. rozh.

Právní nárok na výplatu prémie náleží při splnění všech podmínek jen zaměstnancům, kteří jsou odměňováni prémie přímo a jen podle ukazatelů, a jejichž prémie je stanovena předem pevnou procentní částkou.

Pokud na základě rámcového předpisu stanoví podmínky pro přiznání nároku na prémie a jejich výši ředitel, vzniká zaměstnanci právní nárok na výplatu prémie jen, když ředitel stanoví podmínky pro přiznání prémie.

K přiznání prémie z příslušných fondů a obdobných zdrojů je potřebný předchozí souhlas závodního výboru ROH (čl. 6 písm. c] usnesení IV. všeodborového sjezdu, zák. č. 37/1959 Sb.).

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 30. května 1962, 2 Cz 27/62)

Žalobce domáhal se na žalovaném podniku doplatku prémie za hospodářský rok 1959 v částce 4400,-

Kčs s přísl. Nárok odůvodnil tím, že podnik splnil premiové ukazatele stanovené premiovou vyhláškou č. 117 uveřejněnou v Provozním zpravodajství č. 12 § 1958 býv. ministerstva místního hospodářství.

Okresní soud v Teplicích z citované premiové vyhlášky zjistil, že jde jen o rámcovou úpravou, na jejímž podkladě měl ředitel podniku určit pro kategorii zaměstnanců, do níž patřil žalobce, premiové ukazatele a konkrétně sazby premií na celý hospodářský rok předem. Z toho dovodil, že rozhodnutí o žalovaném nároku přísluší řediteli podniku, a že tedy žalobce neměl na prémii právní nárok, jehož se lze domáhat žalobou u soudu.

Krajský soud v Ústí n. L. k odvolání žalobce změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobci přiznal částku 3 444,80 Kčs. Tím bylo po odečtení daně ze mzdy žalobnímu nároku vyhověl v celém rozsahu.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona, podané předsedou Nejvyššího soudu, že rozhodnutím krajského soudu byl porušen zákon.

Odůvodnění:

V souzené věci jde o otázku, zda žalobce měl na prémii právní nárok, jehož se lze domáhat žalobou podanou u soudu. Právní nárok na výplatu premií přiznávají premiové řády těm zaměstnancům, kteří jsou premiováni přímo, při splnění ukazatelů stanovených premiovou vyhláškou a u nichž je premie stanovena premiovým předpisem pevnou částkou (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu č. 76/1956, 59/1960, 14/1961 Sbírky rozhodnutí čs. soudů). Pro premiování zaměstnanců žalovaného podniku platila v roce 1959 úprava premiování a odměňování technických a administrativních pracovníků v podnicích místního hospodářství uveřejněná v č. 12 Provozního zpravodajství ministerstva místního hospodářství z r. 1958. Podle § § 2 a 5 těchto směrnic stanoví ředitel podniku pro příslušný hospodářský rok po projednání se zavodním výborem odborového organizace premiové ukazatele a podmínky u pracovníků skupiny I. - III. (žalobce patřil do skupiny I.), a to konkrétním předpisem, který pak tvoří nedílnou součást úpravy. Ředitel podniku stanoví také konkrétní sazby premií a v součinnosti s příslušným orgánem ROH rozhoduje o snížení, případně o úplném odnětí premií. Úpravu bývalého ministerstva místního hospodářství je tedy nutno považovat za rámcový předpis, na jehož základě měl ředitel podniku teprve stanovit podmínky pro přiznání nároku na prémii a jejich výši.

V provedeném řízení bylo zjištěno, že ředitel žalovaného podniku pro rok 1959 nevydal prováděcí předpis, jímž by byly stanoveny podmínky pro přiznání premií. Za tohoto stavu je závěr, že žalobci vznikl právní nárok na prémii, když nejsou stanoveny ekonomické cíle, jichž dosažení mělo být podmínkou pro přiznání premií, nesprávný. Nadto odvolací soud přiznal nárok na prémii na základě splnění některých ekonomických cílů, uvedených rámcově premiovou vyhláškou, bez součinnosti příslušného odborového orgánu, jemuž podle čl. 6, písm. c) usnesení IV. všeodborového sjezdu o závodních výborech základní organizací ROH (zák. č. 37/1959 Sb.) přísluší spolurozhodování při zavádění závodních premiových řádů, při přiznání a odnětí premií z příslušných premiových fondů a obdobných zdrojů. Odměna, určená krajským soudem, ztratila však i základní znak, jímž je charakterizována premie jakožto pobídková odměna, která se vyplácí za dosažení předem stanovených cílů.

Rozsudkem krajského soudu byl však porušen zákon i v dalších směrech.

Podle směrnic č. 118 je podmínkou výplaty celoroční premie pracovníků I. kategorie rovnoměrné plnění stanovených výrobních a hospodářských výsledků podniku, tzv. premiových ukazatelů. Podle § 2 odst. 4 písm. d) směrnice bude celoroční premie snížena, popř. zcela odňata, jestliže příznivých

hospodářských výsledků bylo dosaženo při vážném porušování důležitých povinností. Podle téhož ustanovení musí být prémie podstatně snížena, zejména v tom případě, když plánované úkoly v celoročním rozsahu byly splněny, nebo i překročeny, jestliže však plán nebyl rovnoměrně plněn v důsledku nesplnění v některých čtvrtletích, měsících apod.

Z hlediska uvedeného předpisu je nerozhodné, že žalobce upozornil na nedovolené přesuny v plnění plánu, které měly zakrýt nerovnoměrné plnění plánu výroby a tržeb od obyvatelstva. Upozornění žalobce na nedovolené machinace se nic nezměnilo na základu věci z hlediska plnění prémiových ukazatelů, to je na tom, že v I. – III. čtvrtletí 1959 byl v podniku plán plněn nerovnoměrně, za což nesl podle obsahu trestního spisu a zejména podle výsledků revize, provedené pracovníkem MěNV v Teplicích, odpovědnost i žalobce.

Jestliže krajský soud nepřihlédl k uvedeným skutečnostem a neposoudil je z hlediska všech v úvahu přicházejících ustanovení prémiové vyhlášky, porušil zákon i v ustanoveních § 1 odst. 2, § § 59, 88 odst. 2 a § 93 o. s. ř.